

Sònia Hernández

Del tot inacabat

Del tot inacabat

Sònia Hernández

Del tot inacabat

Primera edició: novembre 2018

Amb el suport de:

Portada: Gravat de Núria Melero. Aiguafort i aiguatinta (2005)

© del text: Sònia Hernández

© de l'edició:
9 Grup Editorial
Cossetània Edicions
C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

en coedició amb

Quaderns de la Font del Cargol
info@fontdelcargol.cat
www.fontdelcargol.cat

Disseny i composició: Ramon Martínez
www.rmdgdisseny.com

Impressió: Romanyà-Valls, SA

ISBN: 978-84-9034-779-9
DL T 839-2018

EM MANCAVA el sol net de la tardor
per dissipar la boira
i mostrar els perfils del camí
poblats de cases plenes de persones
respirant, rient i celebrant la mort
com a final generós que llega la vida.
Calia aquesta imatge per mirar
allò que havia volgut veure
i desfer l'errada,
perquè no em trobava al final
del no-res sinó a la meitat d'una passera
al bell mig que sempre és un inici
reclamant els passos i les paraules
per sortir de la ceguesa
de l'altra banda de la drecera,
on m'amagava sota els matolls
que van anar creixent amb les pors.
Calia la llum per empènyer-me
cap a la teva vida dins els altres cossos
als quals m'adreço nua
mentre la rosada de les llàgrimes
de la foscor també es desfà
i el fang esquarтерat que cobria el cos
revela la meva nova pell.

SOVINTEGEM els espais
on creiem trobar-nos
a nosaltres mateixos, i així
traïm la voluntat de fugida
que ens havia empès
a tots aquells racons.

EL MIRACLE DE la Natura
rau en la seva capacitat de desaparèixer
i renéixer allà on no hi havia res.
Som tan poc naturals,
tan ordinaris, que ens obcequem
a mantenir l'existència
sense l'alternança necessària
com si fóssim més lícits
que els esbarzers desdibuixant
el camí construït a petjades.

I cridem per trencar la seqüència
de les estacions
i desprendre'ns dels atributs
que ens donen sentit
en el joc del buit i el miratge,
desconfiant de la matèria
que ens donarà també a nosaltres
l'eternitat en la desaparició.

L'espècie o l'univers,
la mateixa il·lusió alimentada
per creure en nosaltres
o les espurnes
que engendren la matèria.

Ja sabem per què plorem
a les fosques però ignorem
si des del buit s'enyora el miratge.

EL PANTÀ D'URIBARRI GAMBOA desapareix
a la nit, quan reneixen les cases,
els camins i les tavernes
que alguns ja han oblidat
i s'espolsen el llim.
De dia dormen en el fons
de l'aigua, a la llera de la terra
o en el fang de l'oblit.

I a la nit el meu pare i el seu germà
juguen al cementiri recuperat i lluminós
del poble enclotat que no van conèixer mai,
com si no hagués passat res,
com si d'alguna finestra sortís
una dona nua o el seu pare cec.

Els altres somien un somni
d'aigua, la safata porpra del sol
que a la matinada desfà les ombres
i jo m'ofego buscant
els amagatalls dels dos nens fugaços
que defugen la llum.

A LA NIT hi ha una finestra
en un mur blanc que de dia
desapareix com un ull orb.
Abans de dormir els nostres malsons
sentim la llum del forat
per on ragen els crits de les dones
esgarrapant la seva pell.

La raó ha vençut la follia
i criden perquè no els agrada
el que han vist de la veritat.
Tothom sap que són boges
i callen quan es creuen
nues i despullades de la carn
que els ha donat la vida
i l'eternitat.

Quan acaba el son dels altres,
la foscor a l'altra banda
de la finestra s'apaga al matí
i desapareix l'ull a la tàpia
i nosaltres, tancades, respirem i riem
per poder cridar més fort
quan el sol es pon.

CAL DESFER-SE de tot allò
que és sobrer, renunciar
al llegat dels errors
quan són moltes les mancances
i les pèrdues han transformat
el cos nu en una ombra de molsa
en què no ens reconeixem.

ÉS LA MATEIXA CARN, la matèria
que enyora la pulsio que ens lligava
a l'energia dels déus generosos
que regalaven l'ànima
a un cos esdevingut dolor o memòria,
que pregunta en la certesa
que mai no rebrà la veritat
d'aquells dies sinó la mentida d'avui,
el mal dels records que construeixen una vida
que ja no ho és.

Enmig de les cases aixecades sobre les runes
d'altres llars on les ombres
altra volta felices
que ningú encara no ha foragitat
amb els passos de la dansa del comiat,
les pedres obliden la història dels antics
i sense ella els fantasmes són més tristos
i el buit no deixa lloc als nous cossos
que volen lliurar-se a aquells ritmes
dels cossos absents que van transmetre la vida
quan ja ni tan sols ho era.

SI SABÉS el significat
de la meva arribada
fins aquí,
l'esforç de continuar el camí,
a mitges, incomplet,
tindria algun sentit.

Podria reclamar la veu
d'una mare, una terra o uns avantpassats,
o esbrinar la Natura
dins el crit d'un fill per aprendre,
per tornar de l'exili de la inconsciència
i acceptar el regal i la llibertat,
reprendre la cura d'aquest cos
que no reconeix cap ànima
i s'entesta a creure les paraules
absents, sense la possibilitat
de l'oblit.

QUIN ÉS aquest avenir
del tot inacabat
que tant ens espanta
perquè no hem après
a veure el futur
que ja portem dins?

Perquè encara som joves
sense res aconseguit
i sabent que tot ens correspon
si som capaços de desenterrar
els tòpics, el *carpe diem*.
Acabarem també nosaltres
carregant allò que ens espera
i existeix sense forma
ni atributs,
per reconèixer-nos en la mancança
més que no pas en allò
que hem estat fins ara
i en el camí fins aquí traçat.

El sentit del futur
heretat com una part indivisible
de l'existència atorgada
amb un greu defecte de forma,
inexorable i irremissible,
del tot inacabada, incompleta.

LES PARAULES EREN l'inici
i el final del camí.
Per això estàvem perduts
quan el sol era un engany
o una paradoxa buida.

Ara s'ha fet tard
i la llum d'octubre a Ocata
mostra el miratge del teu cos
mancat dels mots tan necessaris
per fer-se entendre.

La pregunta de sempre
limitava el tacte de la vida
on eren totes les respostes:
la teva pell.